

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Μετά τὴν βιβλιοθήκην, τὸ Ἀλκαζάρ, ἀλλὰ πρὶν φθάσω εἰς τὸ Ἀλκαζάρ, καίτοι τοῦτο κείται ἐπὶ τῆς ἰδίας πλατείας τῆς μητροπόλεως, ἐδοκίμασα διὰ πρώτην φοράν τί πράγμα εἶνε ὁ ἥλιος τῆς Ἀνδαλουσίας. Ἡ Σεβίλλη εἶνε ἡ θερμότερα πόλις τῆς Ἰσπανίας, ἡ ὥρα ἐκεῖνη ἦτο ἡ θερμότερα ὥρα τῆς ἡμέρας, καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὸ θερμότερον μέρος τῆς πόλεως.

Ὡκεανὸς φωτὸς ἐπλήρου τὰ πάντα, οὔτε μία θύρα, οὔτε ἐν παραθύρον ἀνοικτόν, οὔτε μία ψυχὴ ζῶσα. Ἐάν μοι ἔλεγον ὅτι ἡ Σεβίλλη ἦτο ἀκατοίκητος εἰμποροῦσα νὰ τὸ πιστεύσω.

Διέσχισα τὴν πλατεῖαν βραδέως, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου κλεισμένους καὶ τὸ πρόσωπον συνεσπασμένον. Ὁ ἰδρὸς ἔρρεεν εἰς χονδρὰς σταγόνας διὰ τῶν παρεῖων καὶ τοῦ στήθους καὶ αἱ χεῖρές μου ἦσαν ὡς νὰ τὰς εἶχον βυθίσει ἐντὸς κάδου γεμάτου ὕδατος. Παρὰ τὸ Ἀλκαζάρ εὗρον εἶδος τι παραπήγματος ἐνὸς ὑδατοπόλου καὶ καταφυγῆ ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ὁ καταδικώμενος διὰ λιθοβολιῶν. Ἐκεῖ ἀνέπνευσα ὀλίγον καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεκίνησα διὰ τὸ Ἀλκαζάρ.

Τὸ Ἀλκαζάρ, ἀρχαῖον παλάτιον τῶν μαρῶν βασιλέων, εἶνε ἐν τῶν καλλίτερον διατηρουμένων μνημείων τῆς Ἰσπανίας. Ἐξώθεν φαίνεται ὡς φρούριον. Εἶνε ὀλόκληρον περιεζωσμένον ἀπὸ ὑψηλὰ τείχη, ἀπὸ πύργους μὲ ἐπάλξεις καὶ ἀπὸ παλαιὰς οἰκίας, αἵτινες σχηματίζουν ἐμπροσθεν τῆς προσόψεως δύο μεγάλα προαύλια. Ἡ πρόσοψις εἶνε γυμνὴ καὶ αὐστηρὰ ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ ἐξωτερικὰ μέρη τοῦ κτιρίου.

Ἡ θύρα κοσμεῖται διὰ ζωγραφιστῶν καὶ ἐπιγραφῶν ἀρχαῖων ἀρχαῖων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἐπιγραφή τις γοτθικὴ ἀηλοῦσα τὸν χρόνον, καθ' ὃν τὸ Ἀλκαζάρ ἀνεκαινίσθη τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως Δὸν Πέτρου. Πράγματι δέ, τὸ Ἀλκαζάρ, ἂν καὶ εἶνε παλάτιον ἀρχαῖόν, εἶνε ἔργον μαρῶν τῶν χριστιανῶν βασιλέων παρὰ τῶν ἀράβων.

Ἀνεγερθὲν ἄγνωστον ἀκριβῶς κατὰ ποῖον ἔτος, ἐκτίσθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀβδαλασίου περὶ τὰ τέλη τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἀνεκαινίσθη διὰ δευτέρου ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνα, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δὸν Πέτρου, κατωκλήθη μετὰ ταῦτα πολὺ ἢ ὀλίγον, παρ' ὅλων σχεδὸν τῶν βασιλέων τῆς Καστίλιας, καὶ ἐπὶ τέλος ἐξελέχθη ὑπὸ Καρόλου τοῦ Ε' διὰ τὴν τέλει τῶν γάμων του μετὰ τῆς Ἰνφάντας τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ Ἀλκαζάρ ὑπῆρξε μάρτυς τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἐγκλημάτων τριῶν γενεῶν βασιλέων. Κάθε λίθος αὐτοῦ διεγείρει μίαν ἀνάμνησιν καὶ διαφυλάττει ἐν μυστικόν.

Εἰσέρχασθε, διέρχασθε διὰ δύο ἢ τριῶν αἰθουσῶν, εἰς τὰς ὁποίας οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται πλέον ἀραβικόν ἢ ἡ ὄρα φη καὶ κανὲν μωσαϊκόν εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῶν τοίχων, καὶ φθάνετε εἰς ἓν προαύλιον, ὅπου μένετε ἐκθαμβοὶ καὶ ἐκπεπληγμένοι. Στοιὰ μετὰ κομφοτάτων τόξων ἐκτείνονται εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς, βασταζόμενα ὑπὸ διπλῶν λεπτῶν στύλων ἐκμαρμαρῶν, τὰ τόξα δὲ καὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὰ παραθύρα καὶ αἱ θύραι γέμυσιν ἀναγλύφων, μωσαϊκῶν, λεπτοτάτων καὶ πολυπλοκωτάτων ἀρχαῖων ἀρχαῖων, ἅτινα πού μὲν εἶνε διάτρητα ὡς ἀραχνώδη ὑφάσματα, πού δὲ πυκνὰ καὶ χονδρὰ ὡς τὰπητες κεντημένοι καὶ ἀλλαγῶ ἐξέχουσι καὶ κρέμνται ὡς δέσμα καὶ στέφανοι ἀνθέων, ἐξαίρεσι δὲ τῶν πο-

λυχρῶμων μωσαϊκῶν, τὰ πάντα εἶνε λευκά, στιλπνά, λεῖα ὡς ἐλεφαντόδου.

Εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς εἶνε τέσσαρες μεγάλαί θύραι διὰ τῶν ὁποίων εἰσέρχεται τις εἰς τὰς βασιλικὰς αἰθούσας. Ἐδῶ ὁ θυρακομὸς μεταβάλλεται εἰς μαγεῖον. Ὅ,τι πλουσιώτερον, ὅ,τι ποικιλώτερον, ὅ,τι λαμπρότερον δύναται νὰ ἐνευρεθῇ ἡ θερμότερα φαντασία ἐν τῷ θερμότερῳ ὄνειρῳ αὐτῆς εὐρίσκειται εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας. Ἀπὸ τοῦ δαπέδου μέχρι τοῦ θόλου, περίξ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, εἰς τὰς πλέον ἀποκέντρους γωνίας, εἰς οἰονόηποτε μέρος καὶ ἂν πῆσιν τὸ βλέμμα σας, ὑπάρχει τόση ἀφθονία κοσμημάτων ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, τόσον πυκνὸν ὡς οὐκ ἔστιν ἀρχαῖων ἀρχαῖων καὶ ἐπιγραφῶν, τόση θυρακομὸς ἀφίλειαι σχέσιον καὶ χρωμάτων, ὥστε μόλις κάμπετε εἰκοσι βήματα. Ζαλίζεσθε καὶ συγγέσθε, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς σας πλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κουρασμένος, οἰονεὶ ζητῶν μίαν σπιθκιμὴν γυμνοῦ τοίχου ἐνθα νὰ καταφυγῆ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐν μίᾳ τῶν αἰθουσῶν τούτων ὁ φύλαξ σας δεῖκνυται ἐρυθροπῆν κηλῖδα καλύπτουσαν ἰκανὸν μέρος τοῦ μαρμαρίνου δαπέδου καὶ σας λέγει μὲ σοβαρὸν ὄρος :

«Αὐτὰ εἶνε τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος τοῦ Δὸν Φαδρῖκου, ἀρχαῖου τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰαγου, φονευθέντος εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, κατὰ τὸ 1358, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως Δὸν Πέτρου, ἀδελφοῦ του.»

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅταν ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας παρετήρησα τὸν φύλακα κατὰ πρόσωπον ὡς νὰ ἤθελον νὰ τῷ εἶπω : «ἀστείζεσθε ;» καὶ ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος μοὶ ἀπεκρίθη μὲ τόνον ζήρῶν :

— Caballero, ἐάν σας ἔλεγον νὰ πιστεύσετε εἰς τοὺς λόγους μου, θὰ εἴχετε δίκαιον νὰ ἀμφιβάλλετε, ἀλλ' ἀφοῦ εἰμπορεῖτε νὰ ἴδετε τὸ πράγμα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σας, νομίζω ...

— Ναι, ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω, ναι, εἶνε αἷμα τὸ πιστεῖω, τὸ βλέπω, ἀρεῖ.

Ἄλλ' ἐάν εἰμπορῆ τις νὰ ἀστείζεται μὲ τὴν κηλῖδα τοῦ αἵματος, δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐγκληματος ἐκείνου ἢ ὅψις τοῦ μέρους ἀναζωογονεῖ εἰς τὸν νοῦν πάσας τὰς φρικωδέστατας λεπτομερείας. Νομίζεις ὅτι ἀνὰ τὰς εὐρείας χρυσαῖς αἰθούσας ἀκούεις ἀντηχοῦντα τὰ βήματα τοῦ Δὸν Φαδρῖκου, καταδικωμένου ὑπὸ τῶν ὀπισθίων διὰ ροπαλῶν στρατιωτῶν. Τὸ παλάτιον εἶνε βυθισμένον εἰς τὸ σκότος. Δὲν ἀκούεται ἄλλος θόρυβος ἢ ὁ τῶν δημίων καὶ τοῦ θύματος. Ὁ Δὸν Φαδρῖκος ζητεῖ νὰ καταφυγῆ εἰς τὸ προαύλιον ὁ Λόπεθ δὲ Παδῖλλα τὸν συλλαμβάνει. Ὁ Φαδρῖκος τῷ διαφεύγει, εἶνε εἰς τὸ προαύλιον, ἐρατται τὸ ξίφος, κατὰρα ! ὁ σταυρὸς τῆς λαθῆς περιπλέκεται εἰς τὸν μανδύαν τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰαγου, οἱ ροπαλοφόροι τὸν καταφθάνουσι, δὲν ἔχει πλέον καιρὸν νὰ σύρῃ τὸ ξίφος, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ψηλαφητῆ, ὁ Φερδινάνδος δὲ Ρόα τὸν καταφθάνει καὶ τὸν ρίπτει κάτω δι' ἐνὸς κτυπήματος μὲ τὸ ροπαλόν, ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτοῦ οἱ λοιποὶ καὶ κτυποῦν, ὁ Φαδρῖκος ἐκπνέει ἐντὸς λίμνης αἵματος ...

Ἄλλ' ἡ θλιβερὰ αὕτη ἀνάμνησις ἐξαλείφεται ἐν μέσῳ τῶν χιλίων εἰκόνων τῆς εὐτυχῆς ζωῆς τῶν Ἀράβων βασιλέων. Ἐκεῖνα τὰ κομψὰ παραθυράκια, εἰς τὰ ὁποῖα νομίζεις ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ ἴδῃς προβάλλον τὸ ἡδυπαθὲς πρόσωπον Ὀδαλίσσης τινὸς ἐκεῖναι αἱ μυστικαὶ θύραι, πρὸ τῶν ὁποίων σταματᾶτε ἀκουσίως, ὡς νὰ ἤκούσατε τὸν θόρυβον ἐ-

σθῆτός τινος· ἐκεῖνοι οἱ κοιτώνες τῶν Σουλτάνων, βυθισμένοι εἰς μυστηριώδεις σκότους, ὅπου νομίζεις ὅτι ἀκούεις συγκεχυμένους τοὺς ἐρωτικούς στεναγμούς ὄλων τῶν κορών, αἵτινες ἀπόλεσαν ἐκεῖ τὸ παρθενικὸν ἄθος· ἐκεῖνη ἡ θαυμασία τῶν χρωμάτων πικιλία, ἥτις, καθὼς μία διεγερτικὴ καὶ πάντοτε μεταβαλλομένη συμφωνία, ἀνυψοῖ τὰς αἰσθήσεις σας, εἰς δὲν εἰζεύρω ποῖαν φανταστικὴν πλάνην, ἥτις σας κἀμνει νὰ ἀμφιβαλλετέ ὅτι ὄνειρεύεσθε· ἐκεῖνη ἡ λεπτὴ καὶ ἐλαφροτάτη ἀρχιτεκτονικὴ μὲ τοὺς κοκφοστάτους στύλους, οἵτινες φαίνονται ὡς βραχίονες γυναικῶν, μὲ τὰ ἰδιότροπα τόξα, μὲ τοὺς θαλαμίσκους, μὲ τοὺς θόλους γεμάτους κοσμηματα, τὰ ὅποια κρέμονται ἐν εἶδει σταλακτιτῶν, ἀποκρυσταλλωμένων πάγων καὶ σταφυλῶν, καὶ ποικιλόχρους δίκην πρασιῶν ἀνθισμένων, ὅλα ταῦτα σας προξενοῦν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καθήσετε ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τῶν αἰθουσῶν τούτων καὶ νὰ μείνετε ἐκεῖ πιέζοντες ἐπὶ τοῦ στήθους σας μίαν μελαχροινὴν κεφαλὴν Ἀνδalousίας, ἡ ὅποια νὰ σας κἀμνη νὰ λησμονήσετε τὸν κόσμον καὶ τὸν χρόνον καὶ μὲ ἐν μακρότατον φιλίῳ, τὸ ὅποῖον νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν ζωὴν σας, νὰ σας ἀποκοιμήσῃ διὰ παντός.

Εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα ἡ ὠραιότερα αἴθουσα εἶνε ἡ τῶν πρέσβων, ἀποτελουμένη ἐκ τεσσάρων μεγάλων τόξων, ἅτινα ὑποστηρίζουν μίαν στοὰν ἐκ τεσσαράκοντα τεσσάρων μικροτέρων τόξων καὶ ὑπεράνω ἐνα χριεστάτον θόλον γεφυρωμένον, ζωγραφισμένον, χρυσομένον, κεντημένον μὲ ἀπαρχμύλλον χάριν καὶ μὲ μυθώδη πολυτέλειαν.

Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ἦσαν τὰ χειμερινὰ δωμάτια δὲν ὑπολείπεται ἡ ἐν εὐκτέρῳ τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας τῆς Καθολικῆς, καὶ εἰς μικρὸς θαλαμὸς, ὅστις, ὡς λέγεται, εἶνε ἐκεῖνος ἐν τῷ ὅποιῳ ἐκοιμάτο ὁ βασιλεὺς Δὸν Πέτρος. Ἀπ' ἐδῶ κατέρχεσθε διὰ στενῆς καὶ μυστηριώδους κλίμακας εἰς τὰ δωμάτια τὰ ὅποια κατόκει ἡ περιώνυμος Μαρία Παδύλλα, εὐνοουμένη τοῦ Δὸν Πέτρου, τὴν ὅποιαν ἡ παράδοσις τοῦ λαοῦ κατηγορεῖ, ὅτι παρεκίνησε τὸν βασιλέα εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν.

Οἱ κῆποι τοῦ Ἀλκαζάρ δὲν εἶνε πολὺ ἐκτεταμένοι, οὔτε ἐκτάκτως ὠραῖοι, ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας διεγείρουν, ἀξίζουσι περισσότερον ἀπὸ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ὠραιότητα.

Ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πορτοκαλεῶν καὶ τῶν κυπαρίσσων ἐκεῖνων, ὅταν ἐπὶ τοῦ διαυγεστάτου ἐκεῖνου οὐρανοῦ τῆς Ἀνδalousίας ἔλαμπεν ἡ σελήνη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπέει, καὶ τὸ πυκνὸν σμήνος τῶν ἀστειῶν καὶ τῶν οὐλῶν ἀνεπαύετο, πόσοι μακροὶ ἀνεστεναγμοὶ θερμῶν σουλτανῶν! Πόσοι ταπεινὰ λέξεις ὑπερηφάνων βασιλέων! Τί φοβεροὶ ἔρωτες, καὶ τί φοβερά περιπτώσεις!

— Ἰτιμάδ! ἀγάπη μου! ἐψιθύριζον, σκεπτόμενος τὴν περιώνυμον ἐρωμένην τοῦ βασιλέως Ἀλ - Μοταμὶδ καὶ περιφερόμενος ἀπὸ ἀτραποῦ εἰς ἀτραπὸν οἰοεὶ καταδιώκων τὸ φάσμα τῆς Ἰτιμάδ! Μὴ μὲ ἀφίνης μόνον εἰς τὸν ἥσυχον τούτον παράδεισον! Στάσου! Δός μου μίαν ὥραν ἐκ τῆς εὐτυχίας τῆς νυκτός ταύτης! Ἐνθυμῆσαι: Ἐπέσεις εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἡ πλουσία σου κόμη ἐχύθη ἐπὶ τῶν ὤμων μου ὡς μανῶνας· καὶ καθ' ὃν τρόπον ὁ μαχητὴς δράττει τὸ ξίφος, ἐδραχῆ τὸν λαιμόν σου, λευκότερον καὶ ἀπαλώτερον τοῦ λαιμοῦ ἐνός κύκνου! Πόσον ἦσο ὠραία! Πῶς ἡ παράφορος καρδιά μου ἔσβυσε τὴν οἴψαν τῆς ἐντὸς τοῦ αἰμόχρου στόματός σου! Τὸ ὠραῖόν σου σῶμα ἐξῆλθε τῆς πλουσίας κεντημένης αἰσθητός σου ὡς ἐξέρχεται στυλινὸν καὶ ἀκτινοβόλον ξίφος τῆς θήκης του, καὶ τότε διὰ τῶν δύο μου χειρῶν ἔσφιξα τὰ εὐρεῖα στέρνα σου καὶ τὴν λεπτήν σου μέσην καὶ ὄλην τὴν θείαν καλλονὴν σου! Πόσον μοῦ εἶσαι προσφιλέ, Ἰτιμάδ! Τὸ φίλημά σου εἶνε γλυκὺ ὡς ὁ οἶνος καὶ τὸ βλέμμα σου, ὅπως ὁ οἶνος, παραφέρει τὸ λογικόν!

Ἐνῶ ἔκαμνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐρωτικὴν μου ἐκδήλωσιν μὲ φράσεις καὶ εἰκόνας κλεμμένας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ὅπου διέσχιζα μίαν

ἀτραπὸν πλήρη ἀνθῶν, ἠσθάνθην αἴφνης ἐξακοντιζόμενον μεταξὺ τῶν ποδῶν μου ὕδωρ. Κάμνω ἐν πῆδημα ὀπίσθεν, δέχομαι ἐν ράντισμα εἰς τὸ πρόσωπον, γυρίζω δεξιὰ ἐν ράντισμα εἰς τὸν λαιμόν, γυρίζω ἀριστερά, ἄλλο ράντισμα εἰς τὸν τράχηλον· τρέπομαι εἰς φυγὴν, νερὰ ἀπὸ κάτω, νερὰ ἀπὸ τὰ πλάγια, πανταχόθεν, μίαν βροχὴν ἀδιάκοπος, εἰς τρόπον ὅστε ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔγινα κάθυγρος, ὡς νὰ μὲ εἶχον βουτήξει ἐντὸς κάδου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνοίγω τὸ στόμα διὰ νὰ φωνάζω, τὸ πᾶν καταπαύει καὶ ἀκούω ἡχηρὸν γέλωτα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου· στρέφω καὶ βλέπω νεανίαν τινὰ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ τείχους, ὅστις μὲ παρετήρει ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε: «σοῦ ἤρεσε;» Ὅταν ἐξῆλθον μοῦ ἔδειξε τὸ μηχανημα, τὸ ὅποῖον εἶχεν ἐγγίσει διὰ νὰ μοῦ κἀμνη τὴν ἀστείότητα ἐκεῖνην καὶ μὲ παρηγόρησε διαβεβαιῶν μὲ ὅτι ὁ ἥλιος τῆς Σεβίλλης δὲν θὰ μὲ ἄσινε πολλὴν ὥραν εἰς τὴν ὑγρὰν ἐκεῖνην κατάστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν τόσον ἀποτόμως εἶχον μεταβῆ, δυστυχῆς ἐγὼ! ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς ἀγκάλας τῆς Σουλτάνας μου.

Τὸ ἐσπέρας, παρὰ τὰς γλυκείας εἰκόνας τὰς ὁποίας εἶχεν ἀναστήσει ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὸ Ἀλκαζάρ, ἤμην ἀρετὰ ἀτάραχος, ὅστε νὰ δύναμαι ν' ἀντικρίζω τὴν καλλονὴν τῶν Σεβίλιανῶν χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσω καταφύγιον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ προξένου.

Εἰς κανὲν ἄλλο μέρος δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες ἰκανώτεραι τῶν Ἀνδalousίων νὰ σὲ κἀμουν νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ μελετᾷς σχέδια περὶ ἀρπαγῆς· ὄχι μόνον διότι διεγείρουν τὸ πάθος ἐκεῖνο, ὅπερ σὲ κἀμνει νὰ διαπράττης ἀνοησίας, ἀλλὰ διότι ἀληθῶς φαίνονται ὡς νὰ εἶνε καμωμένα ἰσπίτηδες νὰ τὰς πάρη κανεῖς, νὰ τὰς κἀμνη ἐν δεματάκι καὶ νὰ τὰς κρύψῃ, τόσον εἶνε μικρά, ἐλαφρά, στρογγυλοῦτσικαι, ἐλαστικαὶ, τρυφεραὶ. Τὰ ποδαράκια των ἤμποροῦν νὰ ἔμβουν εὐκόλως καὶ τὰ δύο εἰς ἐν θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου σας μὲ μίαν χεῖρα εἰμπορεῖτε νὰ τὰς σηκώσετε ἀπὸ τὴν μέσην ὡς κοριτσάκια, ἐὰν δὲ τὰς πιέσετε ὀλίγον μὲ ἓνα δάκτυλον θὰ τὰς λυγίσετε ὡς σχοῖνον. Ἐκτὸς τούτου εἰς τὴν φυσικὴν ὠραιότητα ἐνοῦσι τὴν τέχνην τοῦ νὰ βαδίζωσι καὶ νὰ παρατηρῶσι μὲ τοιοῦτον τρόπον ὅστε νὰ σὲ τρελλαίνουν. Διολισθαίνουν, γλυστροῦν, κυματίζουν· εἰς μίαν μόνην στιγμὴν, διερχόμενοι πλησίον σας, σας δεικνύουν τὸ ποδαράκι, σας κἀμουν νὰ θαυμάσετε τὸν βραχίονα, σας παρουσιάζουν τὴν μεσίταν, σας ἀποκαλύπτουν δύο σειρὰς λευκοτάτων ὀδόντων καὶ σας ἐξακοντίζουν ἐν μακρόν καὶ ὑγρὸν βλέμμα, ὅπερ βυθίζεται καὶ θνήσκει ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ σας, καὶ ἀκλούθως ἀπομακρύνονται μὲ θριαμβευτικὸν ὕψος, βέβαια ὅτι σας ἐκίνησαν ἄνω κάτω τὸ αἷμα.

[Ἐπετα· συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

EUGÈNE CHAVETTE

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΤΩΝΟΣ

(Πρὸς ἐόρτασιν τῆς δεκαετηρίδος τῶν γάμων του, τὸ ζεῦγος Ζαχαράκη ἔδωκε μέγα γεῦμα, καθ' ὃ δὲ σύζυγος ὑπῆρξε περιποιητικὸς ὀλίγον πρὸς τὴν γείτονά του· ἡ κυρία Ζαχαράκη κατέπνιξε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα· ἀλλὰ μόλις ἐπανελθούσα εἰς τὴν συζυγικὴν κλινὴν, βεβαία πλέον ὅτι ὁ ἐνοχος δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ διαφύγῃ — καθόσον μάλιστα τὸν κρατεῖ ἀπὸ μιᾶς πτυχῆς τοῦ ὑποκαμίσου του — ἀφίνει τὴν ἀγανάκτησίν τῆς νὰ ἐκραγῇ.)

Η ΚΥΡΙΑ.—Χαρά στήν ἀσυνειδησίᾳ σου, νὰ νομίζης τώρα ὅτι θὰ μπορέσης καὶ νὰ κοιμηθῆς.